

παιδὲς περιποιῶνται πολὺ τὰς κόμας τῶν καὶ τὰς εἰρουσι πολλὰ μακρὰς). Ὅλα δὲ ταῦτα γίνονται μετὰ μεγίστης σιωπῆς, καὶ κοσμιότητος, καὶ εὐπρεπείας. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι τῶν δατῶν διδάσκουσιν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν μετριοφροσύνην, καὶ τοὺς καθιστῶσι γλυκεῖς καὶ πρᾶγες, ὥς εἶναι οἱ ἐν γένει οἱ Σιγκαλίδες. Οἱ κάτοικοι τῆς θαυμασίας καὶ ὠραιότητας ταύτης νήσου ἔχουσι φυσιογνωμίαν εὐγενῆ, ἥθος γλυκὺ καὶ ἀφελές, σῶμα καθ' ὑπερβολὴν εὐρυθμον, ἀνάστημα ὑψηλόν, καὶ κόμην μελαίνην κυματίζουσαν ἐπὶ ῥάγχεις καὶ νώτων κιτρίνων, περιτυλισσομένην ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ διαχωριζομένην εἰς δύο πρὸς τὸ μέτωπον· τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἶναι ἀπλούστατα, ἐκ πανίου λευκοῦ, ἐρυθροῦ ἢ πεποικιλμένου, καὶ περικαλύπτουσι χαριέντως τὰς σάρκας αὐτῶν.

Ἐνίοτε τὴν νύκτα, ἀσυνήθως τις ἤχος προσβάλλει ἀφ' ἑνὸς τὰς ἀκᾶς σου, ἤχος ἀπαίσιος καὶ ὀχληρὸς ἰσχυρῶν βαρβαρικῶν· ὁ ἤχος οὗτος συνοδεύει περὶ τὴν ἐλεφάντων ἐστολισμένων καὶ μεταφερόντων ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ναὸν λείψανα τοῦ Βούδδα. Ὁ κατὸς τῶν δαυλῶν διαδίδει ὁσμὴν νεκρικὴν. Μετ' ὀλίγον εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς λιτανείας, καὶ ὁ πρῶτος τῶν τυμπάνων καὶ τῶν κωδῶνων τοὺς ὁποίους κινεῖ τὰ κολοσσαῖα ἐκεῖνα ζῶα καταπορευοῦσι τὴν κεφαλὴν σου. Μετὰ μικρὸν ὁμοῦ καὶ ῥῶς ζωνηρότερον πλήττει τὰς ὄψεις σου. Μεγιστὰς ἐντόπιος φέροντες λευκὰ ἐνδύματα μυθολογικά, προχωροῦσι με βῆμα βραδὺ καὶ εὐρυθμον· ὁλόκληρος ἡ κομπή εἰσδύουσα ἐντὸς τοῦ δάσους γίνεται ἄφαντος, σὺ δὲ μένεις ἐκστατικὸς ὥς ἂν ἐβλαπες ὄνειρον. Ἀλλ' ἐνῶ προσπαθεῖς νὰ ἐνθυμηθῇς ἐὰν ὠνειρεύεσθαι ἢ ἢ τῶν παρευρέθης εἰς τελετὴν οὐρανίαν, οἱ ἤχοι αἰνῶς εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἀκούονται ἐκ νέου. Ἡ κομπή ἐπιστρέφει πρὸς τὸν ναὸν, καὶ ὁ πρῶτος τῶν τυμπάνων ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος διὰ νὰ ἐκδύθῃ τῶν ἱερατικῶν κοσμημάτων. Ἐπειδὴ ποτε εὐθὺς ἀπειρον ἐφράσσε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ναοῦ, μετ' ἀνεβήσαν ἐπὶ τοῦ ἐλεφάντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ μνηστήρια τῶν. Ἰδὼν ἀρχαῖα κοσμήματα, ἀγροίκου μὲν ἀλλὰ περιέργου ἐργασίας, κατασκευασθέντα ὑπὸ ῥατζᾶν Ἰνδῶν, καθὼς καὶ τοὺς σωροὺς τοῦ χρυσοῦ δι' οὗ καλύπτεται ὁ ὁδοὺς τοῦ Βούδδα, ὁδοὺς ἱερὸς εὐρισκόμενος σήμερον εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγλῶν. Λόχος ἀγρίων Μαλαισίων φυλάττει τὸν ὁδόντα τοῦτον, ἑτοιμὸς νὰ κατασπαράξῃ μετὰ τὰς ῥάβδους τοῦ πάντα ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ προσκυνήσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον· ὥστε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἶναι κύριος τῶν Σιγκαλίδων καὶ τῆς Ταπροβάνης.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΙΑΚΣΩΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Μετὰ τὴν γενεάν τῶν μεγάλων τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας ἀνδρῶν, οὐδεὶς ἐπενήργησεν ἐπὶ τὰς τύχας τῆς Ὁμοσπονδίας πολιτείας ὅσον ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων· ὑπῆρξεν ἄρα ὁ συνετώτερος τῶν πολιτῶν, ὁ κατανοήσας μᾶλλον τῶν ἄλλων τὰ ἀληθῆ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέροντα, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων συντελέσας εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ταύτης εὐδαιμονίαν, εἰς τῆς

ἐλευθερίας καὶ τῆς τάξεως τὴν ἀποκατάστασιν· Ὅχι· ἀλλ' ἠγάπησεν αὐτὴν σφόδρα. Ἡ καρδιά αὐτοῦ κατεφλέγετο ὑπὸ πατριωτισμοῦ ἀπολύτου, ὅπως ἄλλοι λατρεύουσιν ἐνθεσμανῶς τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν· ἡ ἀγάπη ὁμοῦ αὐτὴ ὑπῆρξεν ὑπερβάλλουσα, διότι, καταφρονήσας τὰ ἱερὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν δίκαια, τὸ ὀρεγόμενον πρὸς ταῦτα σέβας, ὑπέπεσεν εἰς σφάλμα ἀσυγχώρητον εἰς ἄνδρας πολιτικούς, ὥς ἐκθέτοντας οὕτω τὴν πατρίδα αὐτῶν εἰς ἀγῶνα· καὶ καταστροφάς. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, αἱ ἠνωμέναι πολιτεῖαι ἐξέκλιναν τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν εἶχε διαχαράξει ἡ πατρικὴ καὶ ἰσχυρὰ τοῦ Οὐασιγκτῶνος χεὶρ, καὶ ἀπεδύθησαν εἰς στάδιον μὲν νέον ἐνδόξου μέλλοντος ἀλλὰ πλήρες κινδύνων διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν τάξιν καὶ αὐτὴν τῆς πολιτείας τὴν σωτηρίαν.

Ὁ Οὐασιγκτῶν, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι οἱ καταστήσαντες μετ' αὐτοῦ τὴν ἀμερικανικὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ συσχεδιάσαντες τὸ ὁμοσπονδικὸν σύνταγμα τοῦ 1789 ἔτους, οἱ Φραγκλῖνοι, οἱ Ἀδάμ, οἱ Μαδισόνες, οἱ Ἀμιλτόνες, εἶχον τὴν γαληνιαίαν καὶ ψυχρὰν ἀνατροπὴν δι' ἧς χαρακτηρίζεται ὁ ἀνώτατος βρετανικὸς πολιτισμός· ἐθεοποιοῦν τὸν νόμον. Δὲν εἶχον μὲν συστήσει ἀριστοκρατίαν κτηματικὴν, διότι, αἱ ἀπελευθερωθεῖσαι δεκάστεις ἐπαρχίαι ἐπασχόν ἐλλειψίν τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων στοιχείων, (ἀμφιβάλλομεν δὲ ἐὰν, καὶ τούτου δοθέντος, ἤθελον παραδεχθῇ τὴν ἀρχὴν ταύτην), ἀπεδέχοντο ὁμοῦς τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς παιδείας, καὶ ἐδόξαζον ὅτι ἤθελε στερεωθῇ τὸ κράτος αὐτῆς δι' αὐτῆς τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως. Ἐφρόνουν ὅτι τὸ αὐθόρμητον καὶ ἐγκάρδιον σέβας, τὸ ἔμφυτον τοῦ δημοσίου συμφέροντος αἰσθημα, ἤρχουν μόνον νὰ ἀναθέσωσι δι' ἀνευφημίας εἰς τοὺς ἱκανωτέρους καὶ ἐναρετωτέρους τῶν πολιτῶν τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν, χωρὶς τῆς μετολαβῆσεως τῆς ὕλικης δυνάμεως, ἢ τῆς ἐπιρροῆς τῶν μεγάλων διαδοχικῶν περιουσιῶν. Ἐφρόσον δὲ ἐξωσγονεῖτο ἡ καρδιά αὐτῶν ὑπὸ συμπαθειῶν πρὸς τὸν λαόν καὶ ἐπιθύμει εἰλικρινῆ καὶ εὐγενῆ δημοτικότητα, ἐπὶ τοσούτον ἀπεστρέφετο τὴν δημοκοπίαν. Ἐμίτουν ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν κυβέρνησιν τοῦ ὄχλου, ἂν καὶ παρεδέχοντο τὴν γενικὴν σχεδὸν ψηφοφορίαν· ἀλλ' εἶπομεν ἤδη ὑπὸ ποίων ὑπέθετον ὅτι ἔμελλεν αὕτη ν' ἀντιπροσωπευθῇ. Ἀντεπολιτεύοντο εἰς τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀφρευκτον παρακολούθημα εἶχε, κατ' αὐτοὺς, τὴν τυραννίαν. Δὲν ἤθελον κατακτήσεις, πεπεισμένοι ὅτι γῆ ἰση κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἤρκει, ἐπὶ πολλῶν αἰώνων διάστημα, εἰς ἔθνος μόλις τότε συγκείμενον ἐκ τεσσάρων ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ὅταν ὁ Ἰερφεράν, διὰ τῶν εἰρηνικῶν μέσων τῶν διαπραγματεύσεων καὶ διὰ χρημάτων ἀπέκτησε τὴν Λουϊζιάναν, ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐπικρατείας, δὲν παρουσιάσθη ὡς τροπαιοῦχος ἀναβαίνων τὸ Καπιτώλιον, ἀλλ' ἐζήτησεν ἐπικύρωσιν.

Ὁ στρατηγὸς ὁμοῦ Ἰάκσων, λαβὼν πάντῃ διάφορον ἀγωγὴν, προσβληθεὶς ἐκ νηπιότητος ὑπὸ ἀλλοίων ἐντυπώσεων, ὑποκύψας... ὅχι, ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος δὲν ὑπέκυπτεν, ἀλλὰ κλίνων ἐκ φύσεως πρὸς ἕξεις ἀντιθέτους, θέλησιν ἔχων σιδηρᾶν, κάτοχος τῶν προτερη-

μάτων καθὼς καὶ τῶν ἐλαττωμάτων δι' ὧν τὰ πλήθη ἀξιοῦσι νὰ στολίζωνται ὅλοι ὅσοι λατρεύουσιν, ἐν-θερμος, περιπαθὴς ὅσον οἱ προκάτοχοί του ἦσαν μέτριοι καὶ συνετοί, δὲν εἶδύνατο νὰ βαδίσῃ εἰς τὰ ἴχνη τῆς πολιτικῆς ἐκείνης. Ἀς εἰπώμεν πῶς ἐκληρονόμησε τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, καὶ πῶς διεχειρίσθη αὐτήν.

Ὁ στρατηγὸς Ἀνδρέας Ἰάκσων ἐγεννήθη τὴν 15 μαρτίου 1767. εἰς τὴν μεσημβρινὴν Καρολίαν, ὑπὸ ἀποίκου Ἰρλανδοῦ ἀποδάντος πρὸ δύο ἐτῶν εἰς Καρλεστώνα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθανόντος. Ἡ χήρα, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐναγκαλισθῇ ὁ υἱὸς αὐτῆς τὸ ἱερατικόν ἐπάγγελμα, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς σχολεῖον ὅπου ἐδιδάχθη ἀρχᾶς τινὰς τῆς φιλολογίας. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐξερράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμος. Δεκατετραετὴς ἐστὶ ὁ νέος Ἀνδρέας μετέβη εἰς τὸ ἀμερικανικὸν στρατόπεδον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἠγχαλωτίσθη. Ἀξιώματικὸς τις Ἀγγλος διέταξεν αὐτὸν νὰ καθαρίσῃ ὑποδήματα, ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας δὲν ὑπήκουσεν εἰπὼν ὅτι ἦτο στρατιώτης καὶ ὄχι ὑπηρέτης. Ὁ Ἀγγλος ἐπέμεινε, καὶ ὁ Ἰάκσων ἐπίσης ἐάν δὲ πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὰ τότε διαβρυλληθέντα, ὁ ἀξιώματικὸς θυμωθείς κατέφερεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς σπάθης πληγὴν ἀκίνδυνον. Ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ γείνη ἱερεὺς, καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὰς ἰδίας κλίσεις εἰσῆλθε περὶ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον. Τὸ 1788 ὠνομάσθη γενικὸς εἰσαγγελεὺς, τὸ 1796, μέλος τῆς συντακτικῆς συνόδου τῆς συνταξάσης τὸ πολίτευμα, καὶ τὸ 1797 Γερουσιαστής. Ἀλλὰ παραιτηθεὶς ἐκουσίως μετὰ δύο ἔτη διωρίσθη μέλος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Τεννесси, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ παρῆντήθη ἐπίσης τριακονταετὴς ἡδὴ ὢν. Ἐνησχολήθη δὲ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτοῦ διορισθεὶς συγχρόνως στρατηγὸς τῆς πολιτοφυλακῆς.

Ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων ἔζησε τότε ὅπως ἔζων οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τῶν μεσημβρινῶν ὀρίων τῆς Ὁμοσπονδου πολιτείας. Ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἀενάους ἐπιδρομὰς τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες δὲν εἶχον ἐτι ἀποδιωχθῇ πέραν τοῦ Μισισίπη, οὐδ' ἐπέτρεπον εἰς τοὺς λευκοὺς νὰ κόπτωσι τὰ δάση ὅπου ἔζων θηρεύοντες, ἠναγκάζοντο νὰ φέρωσιν ὄπλα, καὶ ὥς ἀτρόμητοι μὲν, σκληροὶ ὁμῶς καὶ ἀδυσώπητοι σκαπανεῖς, νὰ συλλαμβάνωσιν αἰσθήματα ἀγρίας ἀνεξαρτησίας. Αἱ μέχρι θανάτου μονομαχίαι ἦσαν σὺνήθες καὶ κοινὸν μέσον ἀναφυγῆς. Μετὰ γενναιότητος ἀκατασχέτου, μετὰ φρονήματος ἐπὶ ῥαμένου, φιλοπόπτου καὶ ἀκαταδάμαστου, ὁ ἐπιτήδειος καὶ νευρώδης Ἰάκσων διεκρίθη πάντοτε εἰς τὴν πάλιν ταύτην. Ἐνθυμοῦνται εἰσέτι ἐν Ἀμερικῇ τὴν κατὰ τὸ 1813 μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Βέντωνος μονομαχίαν. Ὁ συνταγματάρχης ἐπεκαλίσθη τὴν δικαιοσύνην κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ὀνομάσας αὐτὸν δολοφόνον δι' ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν ἑκατοντάκις ἐδημοσίευσεν ὁ τύπος.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ διηγηθῶμεν τὰ περὶ τούτου λέγομεν μόνον ὅτι, ἐάν ποτε συνέβαινεν εἰς τὴν Εὐρώπην μονομαχία ταιαύτη, ὅπου νὰ ῥιφθῇ τοσοῦτος ἀριθμὸς βολῶν, νὰ σπινθηροβολήτῃ τσακίς ξίφη, νὰ δοθῶσι τόσαι πληγαί, νὰ ἐπέλθῃ διὰ χειρῶν συμ-πλοκή μεταξὺ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ

αὐτοῦ ἐξ ἑνός, καὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ δύο φίλων αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου, ἡ μονομαχία ἦθελεν ἀφύκτως δι-κασθῇ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, καὶ θεωρηθῇ ὡς περιφημισιὰτὴ δικολογία. Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ὁ δικαστὴς ὅστις κατῴκει εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ὅπου καὶ ὁ Βέντων, ὄχι μόνον δὲν ἐταραχθῇ ἀλλὰ καὶ ὑπεκρίθη ἀγνοίαν. Ἐνώπιον ἀνδρῶν ἐπισήμων ἡ δικαιοσύνη ὑπεχώρει. Τοιαῦτα ἦσαν τὸν καιρὸν ἐκείνον τὰ ἥθη τοῦ Γαννέτι. Παρατηρητέον δὲ ὅτι μετὰ τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς ἀγανακτήσεως, ὁ Συνταγματάρχης Βέντων, ἀμνηπικακός, καὶ λητμονήσας τὰ παρελθόντα, κατέστη ὁ πλέον ἀτρόμητος ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτικῆς τοῦ στρατηγοῦ Ἰάκσωνος, ὅτε οὗτος ἀνεδείχθη πρόεδρος. Ἡ ἀνήκουστα αὐτὰ ἦθη, ἀγρίων μάλ-λον καὶ ἀνθρωποφάγων ἢ πεπολιτισμένων ἀνθρώπων, ἦσαν πολλάκις μεμιγμένα μετὰ αἰσθημάτων φιλοφροσύνης καὶ προσηνείας. Ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων εἶχε μέγαν ἀριθμὸν φίλων τοὺς ὁποῖους ἠγάπα καὶ ὑφ' ὧν ἠγαπάτο. Ἡ πρὸς τὴν ἰδίαν σύζυγον κλίσις αὐτοῦ ἦτο σπανία. Εἰς τοὺς νεωτέρους τόπους οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ δὲν εἶναι παράδοξοι, καὶ ἐνίοτε συσσωρεύονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον ἡδὴ εἰκοσιν ἀλλεπαλλήλων αἰώνων τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ ἀπὸ τοῦ 1812 μέχρι τοῦ 1815 ἔτους πόλεμος ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἀναπτύξῃ ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων ἐπὶ ἄλλης τινὸς σκηνῆς τὸν πρὸς τὴν πάλιν ἐρωτα, τὴν πρὸς τὰς μάχας βροτὴν αὐτοῦ. Δι' ἡμισείας μόνον ὠδοκαδὸς φρεγατῶν, αἱ Ἠνωμένοι πολιτεῖαι ἐτόλμησαν ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν πρώτην ναυτικὴν δό-ναμιν τῆς οἰκουμένης διὰ νὰ σώσωσι τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῶν θαλασσῶν. Οἱ Ἀγγλοι παρέλαβον πρὸς βοήθειαν τοὺς Ἰνδοὺς. Ἡ φυλὴ τῶν Κρίκων εἶχε κυριεύσει δι' ἀπάτης τὸ φρούριον Μίμς κείμενον εἰς Μισισίπη. Κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῶν, καὶ καθὼς ὁ Κούπερος περιέγραψε, κατέσφαξαν καὶ ἄνδρας, καὶ γυναῖκας καὶ παῖδια. Ἀλλ' ὁ Ἰάκσων κατεδιώκει αὐτοὺς μετὰ πολλῆς ζέσεως καὶ δραστηριότητος, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς, ἐδεκάτευσεν, ἐξωλόθρευσεν αὐτούς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1814 ὠνομάσθη διοικητὴς τῶν ἐν τῇ νέᾳ Αὐρηλίᾳ στρατευμάτων, ἔπου ὑπατίθετο ὅτι ἐμελλον ν' ἀποδιβασθῶσι προσε-χῶς οἱ Ἀγγλοι. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἐπικινδυνώ-δέστατον, καὶ ἡ Ἀγγλία ἐπεθύμει νὰ ἐκπαρθῇ μίαν τῶν πρώτων ἐμπορικῶν καὶ στρατιωτικῶν τοῦ κό-σμου τοποθεσιῶν. Καὶ τῶντι, στόλος Ἀγγλικῶν φέρων ἐννέα ἕως δέκα χιλοῦδας στρατιωτῶν πολεμη-σάντων εἰς τὴν Ἰσπανικὴν χερσόνησον ὑπὸ τὸν Οὐε-λιγκτώνα, ἐνεφανίσθη τὴν 14 δεκεμβρίου περὶ τὴν νέαν Αὐρηλίαν, καὶ ἐκυρίευσεν τὸν ἐκεῖ Ἀμερικανικὸν στολίσκον. Τὴν 23 εἰσεχώρησεν εἰς Μισισίπη, κα-τέναντι τῶν πεπολιτισμένων κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ τὴν 8 ἰαννουαρίου, ἡμέραν ἐνδοξον, συνήρθη μάχη. Ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων, ὅστις εἶχε μόλις πέντε χιλιά-δας στρατιωτῶν, ἀξιολόγων μὲν μαχητῶν, ἀγυμνάτων ὁμῶς, ἐχαρακώθη ὀπισθεν χανδακῶν καὶ προμαχώνων κατεσκευασμένων, ὡς λέγεται, ἐκ παλλῶν βαμβακίου. Οἱ Ἀγγλοι, ἐφορμήσαντες κατ' αὐτῶν, ἀπῆντησαν εὐστοχον καὶ φονικὸν πῦρ καὶ μετ' ὀλίγον κατετροπώ-θησαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ στρατηγὸς Ἰάκ-σων, ὁ τυχοδιώκτης τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς, κατέστη

ἀνέστη, καὶ ἀπῆλυσεν μετὰ τῆς δημοκρατίας λατρευούσης πάντοτε τὴν στρατιωτικὴν δόξαν, ἀπερὶν-
τον δημοτικότητα.

Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ὅμως ἐκείνην ἀπέδειξε πό-
σον ὀλίγον ἐσέβετο τοὺς νόμους ὅσας ἀντέβαινον
εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ πάθη ἢ παρέλυνον τὴν θέλησιν αὐ-
τοῦ. Πρὸ τῆς μάχης ἐστρατολόγησε διὰ τῆς βίας
τοὺς δυναμένους νὰ φέρωσιν ὅπλα, καὶ διέκοψε τὰς
συνεδριάσεις τῆς ἐν Λουϊζιάνῃ βουλῆς τῶν ἀντι-
προσώπων. Μετὰ δὲ τὴν νίκην, ὅταν αἱ Ἀγγλοὶ
ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιστή-
μου διακηρύξεως τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἐνῶ ἦτο γνω-
στὸν ὅτι εἶχεν ὑπογραφῆ, θέλων, διὰ τὰ ἐνδεχό-
μενα, νὰ μὴ ἀπολυθῇ ὁ στρατὸς, ἐξηκολούθει νὰ δια-
τηρῇ τὴν ἀπαγόρευσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλλει
δι' ἡμερησίας διαταγῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας, τοῦ νὰ
μὴ γράψωσι τι ἀναγόμενον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς
τὸν στρατόν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ταχυδρόμος τῆς Λουϊ-
ζιάνης ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ἀντικείμενον εἰς τὴν δια-
ταγὴν ταύτην, ὁ ἐκδότης συνελήφθη καὶ μετεφέρθη
εἰς τὸ στρατόπεδον. Μαθὼν ὅτι συντάκτης τοῦ ἄρ-
θρου ἦτον ὁ Κ. Λουαλλιέρ, ἀντιπρόσωπος, διέταξεν
ἀμέσως καὶ τοῦτου τὴν κράτησιν. Ὁ Κ. Χὼλ, δικα-
στής, ἠναντιώθη θελήσας νὰ σώσῃ τὴν ἐλευθερίαν
τοῦ βουλευτοῦ· ἀλλ' εὐθὺς συνελήφθη καὶ οὗτος καὶ
ἀπεδιώχθη ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ὅταν ὅμως μετὰ δύο
ἡμέρας διεκηρύχθη ἐπισήμως ἡ εἰρήνη, ὁ Κ. Χὼλ,
ἀναλαβὼν ἐξουσίαν, κατεδίκασεν τὸν στρατηγὸν εἰς
πρόστιμον χιλίων δολλάρων, ἢ ἐξ χιλιάδων δραχ-
μῶν.

Αἱ κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ κατὰ
τῶν δικαστῶν συνοπτικαὶ αὐταὶ δίκαι, δὲν ἐσκανδαλί-
σαν τὴν κοινὴν γνώμην. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀρκτὸς
Ἀμερικὴ, βαρυνθεῖσα τὰς ψυχὰς ἀρετὰς τῶν ἡρώων
τῆς ἐπαναστάσεως, εἶχεν ἀνάγκη ἄλλου εἶδους μεγά-
λων ἀνδρῶν διὰ νὰ θαυμάσῃ καὶ λατρεύσῃ αὐτούς.
Ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων εὗρε τὸ μυστήριον τοῦ νὰ γοη-
τεύσῃ τὴν δημοκρατίαν· τὸ μέσον δὲ τοῦτο ἦτο τὸ
ἐθνικὸν φρόνημα. Εἶναι δύσκολον νὰ φανῇ τις πλέον
ἀγέρωχος ἀφ' ὅσον ἐδείχθη αὐτὸς πρὸς τοὺς ἀρχη-
γοὺς τῶν Ἰνδῶν, καὶ πρὸς τὰς Ἰσπανικὰς τῆς Φλω-
ρίδος Ἀρχάς. Αἱ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἰδέαι
αὐτοῦ, τὰς ὁποίας τότε πρῶτον ἀνέπτυξεν, ἦσαν τινόντι
θρασύταται! Παρατηρήσας ὅτι ὁ λιμὴν τῆς Πενσα-
κόλης, λιμὴν τινόντι λαμπρόν, — πρᾶγμα σπάνιον εἰς
τὴν Μεξικὴν — ἦτον χρησιμώτατος εἰς τὰς Ἠνωμέ-
νας πολιτείας, ἐκυρίευσεν αὐτόν, προφασισθεὶς ὅτι
αἱ Ἰσπανοὶ συνεβοήθουν τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἰν-
δοὺς, χωρὶς νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἰσπα-
νίαν, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τοιαύτην ἀδειαν ὑπὸ τοῦ
Οὐασινγκτῶνος. Μόλις ἐνευσε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πα-
ραγονεθέντα διοικητὴν Ἰσπανὸν τὰ ἐφεξῆς·

« Διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἔχω διπλωματικὴν ἐντο-
λὴν νὰ διαπραγματευθῶ μετὰ σοῦ, πρόσμεινον νὰ
μᾶθῃς αὐτὸ ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν κανονίων μου. »

Τρία ἔτη μετὰ τὴν ἐν Γάνδῃ διομολογηθεῖσαν εἰ-
ρήνην, ὁ στρατηγὸς Ἰάκσων ὀνομάσθη ἀρχηγὸς μι-
κρᾶς τινος ἐκστρατείας κατὰ τῶν παρὰ τὴν Φλωρίδα
καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Φλωρίδῃ Ἰνδῶν, καὶ ἐξεστράφη εἰς
ἐρικώδεις ὁμότητας. Δύο ἔμποροι Ἀγγλοὶ, Ἀμ

βριστερ καὶ Ἀρβυθνωτ, συνελήφθησαν ὡς λαβόντες
δῆθεν σχέσεις μετὰ τῶν Ἰνδῶν. Ὁ στρατηγὸς δι-
σχυρίσθη ὅτι ἦσαν προδότες καὶ τοὺς παρέπεμψεν
εἰς πολεμικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον τὸν μὲν πρῶτον
κατεδίκασεν εἰς θάνατον, τὸν δὲ δεύτερον ἀπέλυσεν·
ὁ Ἰάκσων ὅμως διέταξεν αὐθαιρέτως νὰ φονευθῇ καὶ
ὁ ἀθωωθείς! Θεωρήσας καλὸν νὰ κατακτήσῃ τὴν
Φλωρίδα, τὴν ἐκυρίευσεν χωρὶς ἀδείας, καὶ χωρὶς νὰ
δοθῇ ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους τῶν Ἰσπανῶν ἀφορμή.

Μετὰ τὸν δεύτερον τοῦτον πόλεμον, ὁ στρατηγὸς
Ἰάκσων ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς
σκηνῆς. Ὁ πρόεδρος Μονρόε καὶ οἱ σύμβουλοί του,
μὴ τολμῶντες ν' ἀποδοκιμάσωσι παρρησίᾳ τὴν δια-
γωγὴν αὐτοῦ ἐστοχάσθησαν ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτόν
τῆς Ἀμερικῆς ἀναθέτοντες εἰς αὐτόν πρεσβευτικὰ
καθήκοντα, καὶ ἐτέλλοντες εἰς τὴν Γαλλίαν· βεβαιου-
ται ὅμως ὅτι, ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου ὁ Ἰερφερτιὸν
ἀπεκρίθη ὅτι, ἐὰν σκοπὸς τοῦ προέδρου ἦτο νὰ κη-
ρυχθῇ πόλεμος, πρὸ τῆς παρελεύσεως μάλιστα τριῶν
μηνῶν, μετὰ τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν καὶ τῆς
Γαλλίας, τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤθελεν ἐπιτύχει ἀρεύ-
κτως ἀτέλλων τὸν Ἰάκσωνα πρέσβυν εἰς Παρισίους.
Προέτειναν ἀκολούθως πρὸς αὐτόν τὴν ἐν Μεξικῷ
πρεσβείαν ὅπου ὁ Ἰτουρβιδ εἶχεν ἀναγορευθῇ αὐτο-
κράτωρ· ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ
σχέσεις μετὰ τυράννων. Ἐν τούτῳ ἡ Συνέλευσις
ἐνέκρινε τὰς παρανόμους πράξεις τοῦ στρατηγοῦ κατὰ
τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐκστρατείαν· ἐκτοτε ἤρχισεν
ἡ ἀντιζηλία αὐτοῦ πρὸς τὸν Κλαί, ὅστις ἐκηρύχθη
μετὰ καιρὸν ἐφάμιλλος αὐτοῦ διὰ τὴν προεδρείαν. Ὁ
τελευταῖος αὗτος, γνωστότατος διὰ τὴν παιδείαν
καὶ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας, ὑπεσθῆριζε τὰς
ὑποβληθείσας εἰς τὴν σύνοδον τῶν πληρεξουσίων, τῆς
ὁποίας ἦτο μέλος περίδλεπτον, προτάσεις, ἀφορώσας
τὴν κατάκρισιν τῆς κατὰ τὴν Φλωρίδα διαγωγῆς τοῦ
στρατηγοῦ Ἰάκσωνος· « ἅς προσέξωμεν, εἶπε, μὴ ἐπι-
» κυρώσωμεν διὰ τῆς σιωπῆς τὴν ὑπὸ στρατιωτῶν
» φανεράν καταπάτησιν τῶν νόμων. » Τὴν ἐπιούσαν
ὁ Ἰάκσων ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν, καὶ ὁ Κ.
Κλαί ἐσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτόν διὰ νὰ βεβαιώσῃ
ὅτι, ἐκπληρῶν καθήκοντα φύλακος τῶν νόμων, δὲν
ἐσκόπευε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς τὸν νικητὴν τῆς
νέας Αὐρηλίας ὑπόληψιν, καὶ νὰ διακόψῃ τὰς μετ'
αὐτοῦ σχέσεις. Ὁ στρατηγὸς ὅμως ὄχι μόνον δὲν
ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν ἀλλὰ καὶ συνέλαβε κατ'
αὐτοῦ ἔχθραν τὴν ὁποίαν ἐξήγησε πολλάκις δι' ἐκ-
φράσεων τραχειῶν, ἀποτόμων, καὶ ὑβριστικῶν. Κατὰ
τὸ 1844, ὅτ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προέ-
δρου, ὁ Ἰάκσων ἐξηκόντισε δι' ἐπιστολῶν κατὰ τοῦ
ἐνδόξου υἱοῦ τοῦ Κεντουκὴ βαναύσους συκοφαντίας.
Ἐνῶσφ δὲ διήρχουν αἱ συζητήσεις τῆς Συνελεύσεως
περὶ τῆς κατὰ τὴν Φλωρίδα διαγωγῆς τοῦ στρα-
τηγοῦ, δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ καταφέρεται κατὰ τῶν
πληρεξουσίων τῶν κατακρινόντων αὐτήν. Μετὰ με-
γίστης δυσκολίας, κατωρθώθη τὸ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ
πράξεις βιαίας κατ' αὐτῶν, καὶ, χάριν τῆς κατὰ τὴν
νέαν Αὐρηλίαν νίκης αὐτοῦ, αἱ περὶ κατακρίσεως
προτάσεις ἀπερρίφθησαν.

Κατὰ τὸ 1824, ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεγθῇ πρόεδρος
ἀντὶ τοῦ Κ. Μονρόε. Πολλοὶ ἐκ τῶν τῆς δημοκρα-

τικῆς μερίδος ἐκήρυξαν ἴδιον ὑποψήφιον τὸν στρατηγὸν Ἰάκωβον. Δὲν ἤρνοῦντο μὲν τὰς ἐλλείψεις τοῦ χαρακτῆρος, τὴν κλίσιν πρὸς τὰς συνοπτικὰς καὶ προχειροὺς δίκας, καὶ τὸ μικρὸν πρὸς τὴν νομιμότητα σέβας αὐτοῦ. ἐνόμιζον ὁμῶς ὅτι, διὰ τὰ κατὰ τὴν νέαν Αὐρηλίαν τρόπαια τοῦ στρατηγοῦ, ἤθελον ριφθῇ πολὺ καὶ ψῆροι ὑπὲρ αὐτοῦ. Αἱ πολιτικαὶ μερίδες ἀποβλέπουσι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ἡ ἐπιτυχία κατὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰάκωβου ἦτο βεβαία. Ἡλιπζὸν δὲ προσέτι ὅτι, ἄγνοῶν τὰ διοικητικὰ, ἤθελε κυβερνᾶσθαι ὑπὸ τῶν φίλων τῶν συντρεξάντων τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Τέσσαρες ἦσαν οἱ διαγωνισθέντες, καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτὸς ἔλαβε πλειοτέρας ψήφους. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς ἔτυχε τῆς νομίμου πλειοψηφίας, ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων, ἀντηγόρευσε τὸν κ. Ἀδάμ. Κατὰ τὴν ἀκόλουθον ὁμῶς ἐκλογὴν, ἐνίκησεν ὁ στρατηγός, καὶ τὴν 4 Μαρτίου 1829 ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους.

Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ πολλὰ ζητήματα ἐλύθησαν, καὶ τινὰ μάλιστα πολλὰ εὐστόχως. Ὁ στρατηγὸς εἶχε μεταξὺ τῶν φίλων αὐτοῦ πολλοὺς ἐμπείρους καὶ ἱκανοὺς· καὶ αὐτὰς δὲ ὁ ἴδιος, καὶ τοὶ μικροῦ πνεύματος καὶ μικρότερας παιδείας, διεκρίνετο, ἐνόσω δὲν ἠρεθίζοντο τὰ πάθη αὐτοῦ, διὰ μεγάλης εὐθύτητος νοός. Ὡς ἀρχηγὸς κυβερνήσεως εἶχε προτέρημα τι τὰ μέγιστα ἐπωφελὲς ἐνήργει, ὅ,τι ἀπεφάσιζε.

Τὴν 4 μαρτίου 1833 ἀνεδείχθη καὶ δευτέρον Πρόεδρος. Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, πολλοὶ τῶν φρονίμων αὐτοῦ φίλων ἀνεχαίτισαν διὰ συμβουλῶν τὰ πάθη αὐτοῦ τὰ ὅποια ἐχαλινώγων καὶ ὁ ἴδιος. Ἀμ' ἀναλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, ἐξέφρασεν ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων τὰς ἀμέτρους τῶν δημοκρατῶν δοξασίας, καὶ παρένειρεν εἰς τὰ διαγγέλματα ἰδέας ριζοσπαστικὰς, αἰτίνας, κατὰ θεωρίαν μὲν ἦσαν παράλογοι, εἰς δὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἤθελον ἀποδῆ ὀλέθρια. Ἐκηρύχθη ὁπαδὸς τῆς θεωρίας τῆς περιτροπῆς, καθ' ἣν, ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ πολῖται εἶναι δεκτοὶ εἰς τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα, πρέπει ὅλοι, ἢ ὅσον ἐνέστιν οἱ πλείστοι νὰ περιέρχωνται εἰς αὐτὰ.

Ἀλλ' ἐν γένει αἱ πράξεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἀξιεπαινοὶ καὶ ὄχι ἐλλειπίαις μετριοπαθείας. Ἐπὶ τῆς δευτέρας προεδρείας, ἀρέθη εἰς βλῆν τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτοῦ τὴν ὁρμήν· ἡ περίοδος αὕτη εἶναι κυρίως ἀξιοσημειώτως διὰ τὸν κατὰ τῆς Τραπεζῆς τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν πόλεμον, καὶ τὸ πρὸς τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν ἀπότομον διάγγελμα περὶ τοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων.

Ἡ κατὰ τῆς Τραπεζῆς πάλη εἶχεν ἀρχίσαι ἀπὸ τοῦ 1832, ἀλλ' ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων. Ἀναμνηστικὸς τὸν σωρὸν τῶν δημοκρατικῶν αὐτοῦ θεωριῶν, ἀνεκάλυψε μίαν, δοκιμασθεῖσαν ἤδη δυστυχῶς, καθ' ἣν τὸ κατὰστημα τοῦτο δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπάρχῃ συνταγματικῶς ἐπομένως δὲν ἐπεκόρωσε τὸ παρά τῶν δύο βουλῶν ἐγκριθέν νομοσχέδιον περὶ παρατάσεως ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη τοῦ προνομίου τῆς Τραπεζῆς. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν, ἐγείνεται ἐχθρικώτερος καὶ ὑπερεπήδησε τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας· χωρὶς οὐδεμιᾶς εὐλόγου αἰτίας, ἐναντίον τῆς ἀντιστασεως τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ

τὸν ὅποιον ἀπέβαλεν ἐπὶ τούτῳ, ἀφῆρετεν ἀπὸ τῆς Τραπεζῆς τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τὴν παρακαταθήκην τῶν δημοσίων κεφαλαίων, καὶ παρέδωκεν αὐτὰ εἰς τὰς ἐγγχωρίους Τραπεζὰς ὀλιγώτερον ἀσφαλεῖς ἐκείνης. Ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν ἦτο ὅλως πρωτοπικὴ, (σημειωτέον ὅτι ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων αὐτὸν ἦτο πάντῃ ἀκαμπτos,) διότι ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Βίδδλ, μεγίστης ἱκανότητος καὶ πολλῆς ἐπιβρόσης, εἶχε κηρυχθῇ κατὰ τῆς δευτέρας τοῦ Ἰάκωβου ἐκλογῆς. Μισῶν τὴν Τραπεζάν τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν, ὑπερασπίσθη τὰς ἐγγχωρίους, καὶ ἐπροκάλεσεν ἀφρόνως ἐκδοσιν τραπεζογραμματίων. Ἐντεῦθεν προήλθον αἱ ἀτοποι καὶ παρμέγισται κερδοσκοπικαὶ ἐπιχειρήσεις, καὶ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἥτις κατέστρεψεν ἀπείρους καταστάσεις, καὶ ἐπέφερε χρεωκοπίας πολλῶν Τραπεζῶν καὶ αὐτῆς τῆς τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν. Ἡ ἀξιοθρήνητος αὕτη κρίσις πρέπει βεβαίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν στρατηγὸν Ἰάκωβον, εἰς τὰς περὶ οἰκονομικῆς πίστεως καὶ περὶ χρημάτων θεωρίας αὐτοῦ, καὶ ἐτι μᾶλλον εἰς τὰ ἀκατάσχετα αὐτοῦ πάθη.

Ἡ ὑπόθεσις τῶν 25 ἑκατομμυρίων τὰ ὅποια ἀπῆται ἡ Γαλλία προσκάλεσεν νέον δεῖγμα τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ στρατηγοῦ Ἰάκωβου πολιτικῆς. Ἐὰν ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας δὲν διευθύνετο ὑπὸ ἀνδρῶν συνετῶν, αἱ Ἡνωμέναι πολιτεῖαι ἤθελον περιπλεχθῇ εἰς πόλεμον εἰς ὃν δὲν ἦσαν προητομασμένοι.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης περιόδου, ἡ κυβέρνησις τοῦ στρατηγοῦ Ἰάκωβου ὑπῆρξε πιστὸν ἀπεικονισμῶν τῆς προηγηθείσης αὐτοῦ διαγωγῆς. Πρὸ αὐτοῦ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τῆς συμπολιτείας διατήρηται ἀκριβῶς μετριοπαθείαν· ἠτένιζεν ὥς ἐκ περιοπῆς τὰς πολιτικὰς μερίδας χωρὶς ποτε νὰ ἀναμιχθῇ εἰς αὐτάς· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Ἰάκωβος κατέστη κομματικὸς, καὶ ἀχαλίνωτος παραδόθη εἰς συμφέροντα πολλάκις πατριαστικά. Ἀπέπεμψε τωρηδὸν ὑπαλλήλους τοῦ δημοσίου, καὶ κατὰ συνέπειαν τῶν μεταβολῶν ὅσαι προήρχοντο ἐκ τῶν ἐγγχωρίων ἐκλογῶν, καθήρξε καὶ καιδηλάπτας· ἤθελεν ὥστε οἱ δημόσιοι ὑπηρεταὶ νὰ εἶναι τυφλῶς ὑποταγμένοι, καὶ ἦτο περικυκλωμένος ὑπὸ καμαριλλῆς ὡς βασιλεὺς ἀπόλυτος· ἐπραττεν ἀβιαιρεσίας, καὶ ὑπέπιπτεν εἰς παροξυσμοὺς θυμοῦ καὶ μανίας. Πρὸ αὐτοῦ ἐκυβέρνηε ὁ ὀρθὸς λόγος· ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἐκυβέρνων τὰ πάθη, ποτὲ μὲν ὠφέλιμα, ποτὲ δὲ ἐπιβλαβῆ, τὰ πάθη μετὰ τῶν παραφορῶν καὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν, προσβάλλοντα καὶ μυκτηρίζοντα τὸν νόμον. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἡ ῥοπὴ τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς αὐτὴν ἐμεινεν ἡ ἴδια· διότι, ὅταν τὰ πάθη ἐπικρατήσωσι, δὲν ὑποχωροῦσιν εὐκόλως εἰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου τὴν ἐξουσίαν.

Ἀλλὰ, καὶ τοὶ ἀναχωρήσας τῆς πρωτευούσης καὶ παραιτήσας κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων, ἐμεινεν ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἰσχυρότατος μετὰ τῶν ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν, καὶ ἀληθὲς κυρίαρχος τοῦ τόπου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ Βάν Βούρεν, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιτροπος, ὡς ἀντικρῶστος αὐτοῦ. Ὁ στρατηγός

εἶχε προικισθῇ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ τοῦ πολυτίμου θώρου τὸ ὅποιον ἐλκύει καὶ καθιστᾷ ἀφωτισμένους τοὺς ἄλλους. Ὑψηλός, ἀξιοπρεπής, εὐπροσήγορος, καλοκάγαθος, ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τοὺς φίλους αὐτοῦ, τραχὺς δὲ καὶ φρικτὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, εὐλεύθερος πρὸς ὅλους, ἐξήσκει ἐπαγωγὸν τινὰ ἐπιρροὴν εἰς ἣν ἦτο δύσκολον ν' ἀντισταθῇ τις. Κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιπτώσεις, συνεβουλεύοντο ὡς μαντεῖον τὸν ἥρωα. Καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ κερδήσῃ ὑπὲρ τῆς μερίδος αὐτοῦ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1840· διότι ἡ δημοκρατία, ἀναίξασα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν κοινὴν ἔνδειαν τὴν ὁποίαν ὁ Βὰν Βούρεν, καθὼ προσκεκολλημένος εἰς τὰ δόγματα τῆς μερίδος αὐτοῦ, δὲν ἐδυνήθη καὶ τοὶ πολλὰ ἔμπειρος, νὰ θεραπεύτῃ, καὶ διδαχθεῖται ὑπὸ τῆς πείρας, παρεδέχθη ὡς πρόεδρον τὸν στρατηγὸν Ἀρρίτσωνα. Ἀλλ' ἡ τύχη ταχέως ἐπανήλθεν εἰς τὰς φάλαγγας τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, καὶ τὸ 1844 αἱ ἐκλογαὶ ἐνηργήθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἰάκωνος· αὐτὸς ἀπεφάσισε τὰ περὶ Τεξᾶς, καὶ αὐτὸς καθ'ἑρῶσε νῆαν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν σύμφωνον πρὸς τὰς ἐρεῖς τοῦ ἀρπάσαντος τὴν Φλωρίδα. Καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη ἦτο πολιτικὴ ἐπιδρομῆς καὶ κατακτήσεως, τείνουσα εἰς τὸ νὰ ἐνώτῃ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν τοῦ νόμου ὁλόκληρον τὴν Ἡπειρον τῆς ἀρκτῶας Ἀμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ μέχρι τῶν παγερῶν τοῦ πόλου χωρῶν.

Ὁ στρατηγὸς Ἰάκωνος κατέβη εἰς τὸν τάφον τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ προέδρου τοῦ ἀναλαβόντος τὴν εὐθύνην τῆς νέας ταύτης πολιτικῆς. Ἀπέθανε λοιπὸν ἀφείς τὴν Ὁμόσπονδον πολιτείαν εἰς στάσιν διάφορον τῆς τοῦ 1829 ὅτε αὐτὸς ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίκας τῆς ἐξουσίας. Καὶ ἐσωτερικῶς μὲν ἐρθεῖρε τὰ ἐλατήρια τοῦ πολιτεύματος τοῦ 1789, ἐλατήρια εὐθραστα ἅτινα δὲν ἐπρεπε νὰ ἐγγίσωσιν εἰμὴ χεῖρες ἀνδρὸς προσεκτικοῦ καὶ μετριοπαθοῦς, ἀλλὰ τὰ ὅποια παρεσάλευσεν ἢ συνέτριψεν ἡ στρατιωτικὴ αὐτοῦ παλάμη. Ἐρεθίσας εἰς ἄκρον τὰ δημοκρατικὰ πάθη, κατέστησε τὸ πολίτευμα τοῦτο ἀδύνατον νὰ περιτείλῃ καὶ νὰ διευθύνῃ λαὸν ὅποιος ὁ τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν. Ἐξωτερικῶς δὲ, κατεπάτησε τὰς παραδόσεις τοῦ Οὐασιγκτῶνος, ἡγάπησε τὰς ἐπιδρομὰς, τὴν ἔκτασιν τῶν ὀρίων τῆς πατρίδος, καὶ ὁ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Μεξικῆς πόλεμος ὑπῆρξεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς βιαίας αὐτοῦ πολιτικῆς. Ὁ στρατηγὸς Ἰάκωνος ἐπενήργησε λοιπὸν τὰ μέγιστα ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἰδίας πατρίδος καὶ τοῦ νέου κόσμου. Ἡ παγκόσμιος ἱστορία θέλει ἀφιερῶσαι μίαν σελίδα εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἡ σελὶς αὕτη τί θέλει ἄρα διαλαμβάνει; Ὅταν ἴδωμεν τὴν παρακμὴν τῶν πρώην Ἰσπανικῶν ἀποικιῶν, τὴν παράδοξον ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν ἀφ' ὅλων τῶν στοιχείων τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν πολιτισμὸν, ὅταν παρατηρήσωμεν τὴν εὐτολμίαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἀγγλαμερικανικῆς φυλῆς, θελομεν ἴσως μαντεύσει ὅτι ἡ σελὶς ἐκείνη θέλει διηγθῆναι πῶς αἱ Ἡνωμέναι πολιτεῖαι, ἀκολουθοῦσαι τὴν διαχαράχθεισαν ὁδὸν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἰάκωνος, κατέστησαν κύρια τῶν εὐρυχωροτέρων καὶ τῶν με-

γαλοπρεπεστέρων ἐπαρχιῶν τοῦ κόσμου. Θέλουσιν ἴσως κυριεύσει ὁλόκληρον τὴν Μεξικὴν, τὰς Καλιφορνίας, τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν μέχρι τοῦ Παναμᾶ, καὶ τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Καναδᾶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου Ὠκεανοῦ. Ὅποιον τέμενος ἀθανασίας καὶ δόξης! Ναί! ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης καὶ ἀπεράντου αὐτῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἀγγλαμερικανικῆς φυλῆς, ὅποια θέλει ἄρα εἶσθαι τῆς ἐλευθερίας ἡ τύχη; Δὲν εἶναι φόβος μὴ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις ὑποκαταστήσῃ τὴν θέλησιν αὐτῆς εἰς τοῦ νόμου τὴν θέλησιν; Καὶ ὁ Ἰάκωνος αὐτὸς δὲν ἐνεφύλλισεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ κυβερνητικὸν τοῦτο εἶδος; Καὶ τί γενήσεται τότε ἡ Συμπολιτεία; Ἀντί μιᾶς ὁμοσπονδίας, τίς εἶδεν ἔαν, μετὰ τὴν τοιαύτην ἔκτασιν τῶν ὀρίων, δὲν χωρισθῇ εἰς δύο, ἢ καὶ τρία, ἢ καὶ τέσσαρα ἀντίζηλα Κράτη; Καὶ τὸ ἔχθιστον τῆς δουλείας σύστημα δὲν θέλει σχεδὸν ἀναπτυχθῇ ὅσον καὶ τὰ ἔρια ταῦτα; (1) Τὸ μέλλον, ὅποιον τὸ προητοίμασεν ὁ στρατηγὸς Ἰάκωνος δύναται νὰ κυοφορήσῃ συγχρόνως ὅλην ἐκείνην τὴν δόξαν, καὶ ὅλα ταῦτα τὰ δυστυχήματα. Ἀλλὰ τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐγχαράξωμεν εἰς τὸ μνημεῖον τὸ ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς ἱστορίας πρὸς τιμὴν τοῦ ἐνδόξου Οὐασιγκτῶνος. Τὰ στοιχεῖα ἐκείνη· εἶναι ὅλα λαμπρά καὶ ἁγνά, ὅλα ἐπαξία τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς αἰωνίας τῶν μεταγενεστέρων εὐγνωμοσύνης! Ν. Δ.

ΤΑ ΣΚΟΛΛΑΡΙΚΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ.

ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α.

Ἦτον μεσημβρία. Λαμπρά τις ἀκτὶς τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, εἰσδύσασα διὰ τῶν διπλῶν παραπετασμάτων δύο μεγάλων παραθύρων, ἐμφορῶτιζε κομψότατον κοιτῶνα, ὅπου ὁμοῦς παριστάνετο δράμα σπασαζικᾶρδιον.

Γυνὴ τις τεσσαρακονταετῆς σχεδόν, ὡραιότατη ἀκόμη μὲ ὅλα τὰ ἴχνη τῶν παθημάτων τὰ ὅποια ἐφαίνοντο εἰς τὸ πρόσωπόν της, ἔκειτο εἰς κλίνην θανάτου. Ἡ κάτωχρος ρυτιογνωμία τῆς ἦτον ἱλαρὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ μαύρους ὀφθαλμούς της, ἂν καὶ μιτοκλεισμένους ἐτοξεύετο ὡς γλυκὺ τὰ χλωμὰ χεῖλη της ἐχαμογέλων· ὁ ἀριστερός της βραχίον, κρεμάμενος ἔξω τῆς κλίνης, ἐστολίζετο ἀπὸ χεῖρα λευκὴν, μακράν, ὡραιότατην ὅστις τὴν ἐδίδεπε θὰ ἐνόει ὅτι ἡ ἀθηνῆς ἐπασχέ μὲν, ἀλλ' ὅτι εὐχαριστεῖτο διὰ τὰ παθήματά της· τὸ ἦθος, ἡ θέσις της, ὅλον ἐν γένει τὸ σῶμά της ἐδείκνυε τόσην ἐλπίδα καὶ τόσον πόνον, ὥστ' εὐκόλως ἐκαταλάμβανες ὅτι ἐπερίμενεν ἐν μετανόῃ τὸν θάνατον ὡς ἀμοιβὴν βίου σπυνοῦ καὶ ἁγίου.

Γυνὴ τις εἰκοσαετῆς καὶ ἄλλη τις κόρη σχεδόν ὁμηλικῆς εὐρίσκοντο εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα. Ἡ πρώτη, ξανθὴ, μὲ ὀφθαλμούς μαύρους, μὲ κόμην μακράν καὶ

(1) Ἡ προφητεία τοῦ Γάλλου συγγραφέως δὲν ἐπληρώθη εὐτυχῶς μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καλιφορνίας. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχοντες δούλους Ἀμερικανοὶ κλίνουν σήμερον ὡς ἐπὶ τὸ πρὶν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας. Σ. Μ.